بسمِ اللہ الرحمٰن الرحیم

پنجابی کلام

دررنگِ ابیاتِ حضرت سلطان باھوؒ

از

پیر سیّد نصیر الدّین نصیر گیلانی رحمۃ اللہ علیہ

بایما

پیر سیّد غلام نظام الدّین جامی گیلانی قادری

سجادہ نشین دربارِ عالیہ غوثیہ مہریہ گولڑہ شریف

(گولڑہ شریف)

مہریہ نصیریہ پبلشرز گولڑہ شریف، E-11 اسلام آباد (پاکستان)

www.faiz-e-nisbat.weebly.com

تمام پڑھنے والوں سے عاجزانہ درخواست ھے کہ میرے بچوں کی صحت اور تندرستی کیلئے دعا فرمائیے۔ اللہ تعالٰی آپ سب کو ہر مصیبت اور پریشانی سے نجات عطا فرمائے۔ آمین

نیاز مند۔ فاروق حسین گولڑوی

بِسمِ اللّٰہِ الرَّحمٰنِ الرَّحِیم

پنجابی کلام

دررنگِ ابیاتِ حضرت سلطان باھوؒ

از

پیر سیّد نصیر الدّین نصیر گیلانی رحمۃ اللہ علیہ

باہما

پیر سیّد غلام نظام الدّین جامی گیلانی قادری

سجّادہ نشین دربارِ عالیہ غوثیہ مہریہ گولڑہ شریف

www.faiz-e-nisbat.weebly.com

مہریہ نصیریہ پبلشرز گولڑہ شریف، E-11 اسلام آباد (پاکستان)

جملہ حقوق بحقِ مصنف محفوظ ہیں

نام کتابچہ	:	پنجابی کلام دررنگِ ابیاتِ سلطان باھوؒ
مصنف	:	پیر سیّد نصیر الدّین نصیر گیلانی رحمتہ اللہ علیہ
اشاعت	:	باردوم
کمپوزنگ وڈیزائنگ	:	افتخار احمد (گولڑہ شریف)
سرِورق	:	محمد دانش نجم
ناشر	:	مہریہ نصیریہ پبلشرز گولڑہ شریف
نگرانیٔ طباعت	:	حاجی عبدالقیوم گولڑوی
مطبع	:	حمزہ پرویز پرنٹرز (051-5521575)
تعداد	:	2000
سنِ طباعت	:	رمضان 1432ھ بمطابق اگست 2011ء

ملنے کا پتہ

طلوعِ مہر آڈیو ویڈیو لائبریری مکتبۂ مہریہ نصیریہ درگاہِ غوثیہ مہریہ گولڑہ شریف

سیکٹر E-11 گولڑہ شریف اسلام آباد (051-2106464)

التجا بدرگاہِ قاضی الحاجات

رب سچیا تینوں دم دم سوراں کر دے دُور بلائیں ھُو
میں کمینہ عیباں بھریا در توں نہ ٹھکرائیں ھُو
کھولیں بُوہا رحمت والا، خیر جنابوں پائیں ھُو
رو رو عرض نصیرؔ گزارے بیڑا بنّے لائیں ھُو

توحید

وحدت دا دریا جلالی ہر کوئی جس تھیں ڈریا ھُو
سک بھرنے دی ہر دل وچ پرورلیاں بھانڈا بھریا ھُو
جس وی غوطہ اِس وچ لایا اوہ نصیرؔ نہ مریا ھُو
اِس دریا دیاں پُٹھیاں چالاں جو ڈبیا سو تریا ھُو

رحمت کے فیصلے

رب دی مثل نہ کوئی داتا جو دیوے بے منگے ھُو
دخل نصیرؔ نہ دیون دیوے جس نوں جس رنگ رنگے ھُو
جے پچھ ہووے عملاں تائیں کمتن چنگے چنگے ھُو
جے اوہ آجاوے فضلاں تے گج دیوے لکھ ننگے ھُو

دینے والا اللہ ھے

میں لیون توں دیون والا منگاں جھولیاں اڈ کے ھُو
آ بیٹھا میں در تیرے تے دل توں غیر نوں کڈ کے ھُو
کتھے نصیرؔ پیارے دامن بوہا تیرا چھڈ کے ھُو
در تیرے دے مانگت ربا اُس دے سارے وڈ کے ھُو

معاملات کا فیصلہ اللہ کے ہاتھ ہے

توحید

وحدت دریا ٹھاٹھاں مارے چنگے چنگے جتوں ری کے ھُو
اُٹھّن موجاں جیویں فوجاں پیر نہ پیندا ڈر کے ھُو
سوہنی جیہا نصیرؔ نہ عاشق مُکھ تکیا جس مر کے ھُو
کئی ڈب کے جا لگے کنارے نہیں اپڑے کئی تر کے ھُو

رحمت کا بلاوا

میرا رازق غنی جہانوں مَیں بُت حرص ہوس دا ھُو
وازاں مارے دیون تائیں مَیں ہر بُو ہے نس دا ھُو
جے اوہ فضل دا مینہہ وساوے رُوڑیاں تے جاوس دا ھُو
اُس دے باجھ نصیرؔ نہ کوئی مَیں عاجز بے کس دا ھُو

التجا بحضورِ سیّد الوریٰ ﷺ

ہِک دن مَیں پیا دل وچ رووان' بہتوں جُرم خطائیں ھُو
آکھاں کملی والیا سائیاں عرضی نہ ٹھکرائیں ھُو
میں ڈبیا دریا گناہاں پَیراں توں سر تائیں ھُو
بخشش جوگا مول نہ رہیا حدّوں ودھ خطائیں ھُو
ساہواں دے مُکنوں تھیں پہلاں آ دیدار کرائیں ھُو
پہلی رات قبروچ میری مُکھ دا نور وسائیں ھُو
کوثر پیالا پاکاں والا مینوں گھٹ پلائیں ھُو
جد اعمال ترکڑی تُلسن جھات کرم دی پائیں ھو
مَیں ڈرساں مرے کول کھلوویں چھڈ کے دُور نہ جائیں ھُو
عمل کُچّجے پنڈے لمبے ڈِگدی نوں گل لائیں ھو
رحمت والا ہتھ لمیاریں پُل صراط ٹپائیں ھُو
حضرت بولے عاصی بندیا روگ نہ دل نوں لائیں ھُو

ہتھ میرا تری کنڈ تے رہسی حشر دہاڑے تائیں ھو
ہو سکّی تے سال دا پھیرا شہر مدینے پائیں ھو
بُوہا میرا نہ چھوڑیں، مرے بوہے تے آئیں جائیں ھُو
ہلسن ہوٹھ شفاعت میرے تھیسن رد بلائیں ھو
توں کیوں روویں توں کیوں چیکیں میں ہاں تیرے تائیں ھُو
میں جاݨاں مرا مالک جاݨیں اینویں نہ گھبرائیں ھو
ہُن کی خوف نصیرؔ مینوں میرا جیوے سر دا سائیں ھُو

التجا بحضورِ رسولِ مجتبیٰ ﷺ

آ وڑیا ترے شہر مدینے اک غمگین سوالی ھو
کملی والیا لج پالا کریں نال اُسدے لج پالی ھو
رو رو عرض گزارے شاہا پکڑ سُنہری جالی ھو
ایہہ منگت نہیں ٹلن والا کاسے پا خوش حالی ھو
واسطہ پاوے زہرہؓ دا کریں لکیاں دی رکھوالی ھو
حسنؓ حسینؓ دا سِر صدقہ اَج بھر دے بھانڈا خالی ھو
فقر ابوذرؓ والا بخشیں، دیویں سوز بلالی ھو
تیری شان خدایوں اُچی، تیرا حُسن مثالی ھو
سِر تے تاج شفاعت والا، موہڈے کملی کالی ھو
کیوں نصیرؔ نہ میں کھٹکانواں اُس دا بابِ عالی ھو
جس نوں سب توفیقاں ربّوں، جو اُمّت دا والی ھو
جھولیاں بھر بھر لوکی جاندے مَیں کیوں جانواں خالی ھو

بحضورِ شہیدِ کربلا

دس محرّم چڑھیا سورج دیندا سیک فنا دا ھُو
کی دساں میں حال نصیرؔ اُس کربل دے آقا دا ھُو
چُھپ گئے دُکھ توں چن تے تارے بدلیا رنگ فضا دا ھُو
خاک تے ڈِگیا گھوڑے اُتّوں جس دم چن زہراؑ دا ھُو

حسینؓ ابنِ علیؓ کے حضور

خطیبِ منبر سے خطاب

تُوں وی رت منبر تے بہویں چھیڑ جہاد کہانڑیں ھو
نہ کوئی گل تے ایویں پھیریں پانڑیاں وچ مدھانڑیں ھو
علیؓ دے لال دی ریساں نہ کر، گل کر کوئی سیانڑیں ھو
جے شبیرؓ جیہا کوئی لبھی شکل تکاون آنڑیں ھو
میں قربان نصیرؔ اُس توں جیہدی زینبؓ قدر پچھانڑیں ھو
سینچیا جس اسلام دا بوٹا دے کے خون دا پانڑیں ھو

دردمدحِ پیرانِ پیر
حضرت سیّدعبدلقادرجیلانیؒ

غوث پاکؒ توحید دا سورج چمکیا کُل جہانے ھُو
کالی رات تے مچیاں دُھماں وچ زمین اسمانے ھُو
اکھ والا کوئی ویکھے اِس نوں نابینا کی جانے ھُو
مُونہوں ناں منن والے وی من گئے اندر خانے ھُو
لکھیا حسب نسب وچ اُچّا ہر لکھیار سیانے ھُو
لال علیؓ دا چمن زہرہؓ دا جمیا پاک گھرانے ھُو
شکل شباہت حسنؓ حسینؓ تک تک لوک دوانے ھُو
سیرت دے وچ جھلک رسولی بولے حق زُبانے ھُو
وچ بغداد ویرے کیتے وڈّے عِلم خزانے ھُو
وصل دے کاسے بھرنے تائیں کھول دِتے میخانے ھُو
لا الہٰ الاّ اللّٰہ دے جد چلّے پیمانے ھُو

چھڈ گئے ہوش غزالیاں ور گے ' بھُل گئے نفل دو گانے ھُو
تائب ہوئے شرک دے پاپی لگی عقل ٹھکانے ھُو
کر کر صفت نہ اج تک رجے اپنے تے بیگانے ھُو
وعظ فتوحُ الغَیب دے پڑھ کے بنیا پیر' زمانے ھُو
سودا اوہ نصیرؔ اِس دا جیہڑا وِکے نہ کسی دُکانے ھُو

شانِ حضرت پیرانِ پیرؒ

اوہ پیراں دا پیر جہدا سر مشرکاں سوٹا کھڑ کے ھُو
بھتیاں اکھیاں وچ اوہ وسدا کجھ اکھیاں وچ اڑ کے ھُو
گھٹیا رُتبہ نصیرؔ نہ اُس دا ئے مر گئے سڑ سڑ کے ھُو
عبدالقادر پیر مرا جیہڑا تار دیوے ہتھ پھڑ کے ھُو

درمدحِ پیرانِ پیرؒ

نہ بُلیار تے نہ میں فاضل گونگی اَتے کُللی ھُو
غوث پاکؒ دے میں صدقے جہدے ٹکڑے کھا کھا پلی ھو
اِس لئی میں کوجھی بدشکلی سوہنڑیاں دے سنگ رلی ھو
کل نصیرؔ متاں ہو جاوے اگلی راہ سکھلی ھو

در شانِ پیرانِ پیرؒ

ہک بڈھڑی بغداد نگر وچ روندی بیٹھ کنارے ھُو
تڑفے تے فریاداں پاوے ہتھ مِٹیاں تے مارے ھُو
ڈُب گیا میرا سہریاں والا نال براتی سارے ھُو
دجلہ دریا ٹھاٹھاں مارے کردی موت اشارے ھُو
اَچَن چیتی میرانؒ آئے کردے سیر نظارے ھُو
بڈھی وچ قدماں دے ڈِگ کے رووے تے عرض گزارے ھُو
کون ہووے جیہڑا موڑے میرے ڈُبے چن تے تارے ھُو
پیر ہووے تے میرانؒ جیہا جیہڑا لاوے نہ جھوٹھے لارے ھُو
عبدالقادر ہتھ اٹھائے اگے رب پیارے ھُو
ڈُبی کشتی رب دے فضلوں لگی آن کنارے ھُو
واہ نصیرؔ پُتر زہراؑ جس ڈُبے بیڑے تارے ھُو

آج کی یاری

یاراں دی گل چھیڑ نہ یارا اج دے یار لُٹیرے ھُو
اُڈّن توں پَر تولدے رہندے پنچھی جیوں بنیرے ھُو
جے لبھّے تے پچھے پچھّے نہ لبھے تے اگیرے ھُو
جانی یار نصیرؔ نہ ملدے نانی یار بتیرے ھُو

سُچّے یار

جُگ جُگ جیون یار سُچیرے ویکھاں سدا اُچیرے ھُو
وسن گلیاں، کھلّن بُوہے، کدی نہ مُکّن پھیرے ھُو
رونق میلے، گلّاں باتاں، درشن شام سویرے ھُو
یاراں نال نصیرؔ بہاراں یاراں باجھ ہنیرے ھُو

شبِ ہجراں

کالی رات جدائی والی غم دے گھپ ہنیرے ھُو
شالا مُکّے رات ہجر دی بولے کاگ بنیرے ھُو
اڈیاں چا چا رستے ویکھاں روواں شام سویرے ھُو
سر قربان نصیرؔ کراں جے یار آوے گھر میرے ھُو

عیدِ جدائی

عید آئی پر یار نہ آیا خوشیاں غم نہیں کھڑیا ھُو
دسّو مینوں دارو کوئی ناگ ہجر دا لڑیا ھُو
سِک نصیرؔ نہ یاردی مُکّے ساہ اکھیاں وچ اڑیا ھُو
چن اسمانی کی ویکھاں اَجّے چن میرا نہیں چڑھیا ھُو

شکوۂ بے قدری

بے قدراں نُوں قدر نہ جانن کیتی خوب تسلّی ھُو
دنیا دار پجاری زر دے کُتیاں دے گل ٹلّی ھُو
ٹک ٹک اتھرو رون اکھیاں ویکھ حویلی کلّی ھُو
کوچ نصیرؔ اساں جد کیتا پے جاسی تھرتھلّی ھُو

آمدِ یار

ساری عمر جدائی کٹّی دُکھاں وچ دل سڑیا ھُو
جاگ لگن دا ویلا آیا آساں دا دُدھ کڑیا ھُو
لکھ لکھ اج نصیرؔ مبارک رانجھا ویہڑے وڑیا ھُو
مَیں مسکین دی قسمت جاگی اوہ ویکھو چن چڑھیا ھُو

اکھ دی حرص

چھوڑ زمانہ پچھلا، تینوں گل سناواں اج دی ھُو
انسانی اکھ حرص دی باندی ہر پاسے پئی بھجدی ھُو
چھوڑ ہوس تے پالے کُن وچ گل نصیؔر ایہہ سچ دی ھو
بھکھّا ڈِھڈ تے رج وی جاوے بھکھّی اکھ نہ رج دی ھُو

نسب پہ اترانے والے کمالات سے محروم

اساں اصیل بٹیرے ڈٹھّے پھردے شہراں گلیاں ھُو
کہندے ساڈے جیہا نہ کوئی جے اسی گھر ولیاں ھُو
سچ دی گل نصیؔر نہ کائی مارن ایویں گلیاں ھُو
جلوے حسبی نسبیاں والے عادت وانگ مُسلیاں ھُو

قسمت کے فیصلے

واہ قسمت جہدے سِر تے تینوں یکتائی دا تڑیا ھُو
اوہدے جیڈ مقداراں والا مانواں نے گھٹ جنڑیا ھو
رِیس نصیؔر کی اُسدی جیہڑا ربّوں بنڑیاں ٹھنڑیا ھو
گیاراں پُت یعقوب نبی دے، یوسف ہکّو بنڑیا ھُو

فراقِ یار

جھلّی دا وچھوڑے والی ککھ چھڈیس نہ پلّے ھو
شالا کسے دا یار نہ وچھڑے، یار نہ تھیون کلّے ھو
اساں سیہڑے وِچ جدائیاں صدمے اُتّے تھلّے ھو
یار نصیؔر کی رُس کے ٹُریا اُجڑے شہر محلّے ھو

آرزوئے درِ یار

تُس مِلّے بے پچھّی جیہی پریم دے دریا تیراں ھُو
اک پھیرا ترے دردا مینوں لکھ بہشتی سیراں ھُو
مُکدی گل نصیرؔ ایہہ آکھے پے پے تیریاں پیراں ھُو
رکّھیں کول تے درتے ماریں نہ پاویں وس غیراں ھُو

یار دی مرضی

بے پروا سنگ لا کے یاری ہو گئے اسی نمانڑیں ھُو
کوئی تے بن کے غم دا بیلی خبر یار دی آنڑیں ھُو
اسی نصیرؔ لکھاں تھیں ہَولے بھاویں یار دے بھانڑیں ھُو
اساں تے اُس نوں سچ کر جانتا اوہ جانڑیں نہ جانڑیں ھُو

اپنا بنا کر رکھنے کی التماس

حُسن تے ناز دیا شہکارا رب دیاں تینوں رکھاں ھو
مُونہوں بولیں موتی رولیں دل کھس لے گیاں اکھاں ھو
جے نصیرؔ نوں تیں چھڈیا رُل جاسی وانگوں ککھاں ھو
اُس نوں تیرے جیہا نہ کوئی اُس جیے تینوں لکھاں ھو

نمازِ حُضوری

کی واجب کی فرض ترے جے توں پریم نماز نہ نیتی ھُو
جنھاں دے دل وچ یار وسے اُنہاں کدی قضا نہ کیتی ھُو
وضو ترے دا کی فیدا جد اندر لکھ پلیتی ھُو
دَسّے بھید نہ مستی دا جس بے پیمانے پیتی ھُو
جنھاں نصیرؔ حُضوری پائی نہیں محتاج مسیتی ھُو

فراقِ یار

چنگی بھلی بیٹھی ہو گیا مینوں اج ' کے ھو
کیہڑا وچھڑیا یاد آیا جے میں روپی اکھیاں کج کے ھو
ویہڑا متاں مراوس پیوے ہر اوندا تکدی بھج کے ھو
یار نوں کون نصیرؔ لے آوے نہیں تکیا میں رج کے ھو

راہِ طلب دشوار ہے

اُجڑ اُجاڑ طلب دا صحرا خبر نہ کوئی آنڑیں ھو
اِس دے حالوں راہی واقف اَن راہی نہ جانڑیں ھو
گھروں ٹُرے جیہڑے بھر بھر گُٹھیاں اودھ وچ مُک گئے وانڑیں ھو
عشق نصیرؔ او منزل جتھے بھل گئے لکھاں سیانڑیں ھو

نا کردہ کردہ جیسا نہیں ہوسکتا

تاریا اِکّاں نوں تقوے اک پھٹے چکڑ پلیتی ھو
اک میخانے دُھت شرابوں اک دن رات مسیتی ھو
جس نہیں پیتی اُس نہیں پیتی جس پیتی اُس پیتی ھو
اک جئی کدی نصیرؔ نہ ہوندی کیتی تے ان کیتی ھو

یاراں نال بہاراں

جے نہ آوے یار نظر کی کرناں جی کے انساں ھو
نال اُسی دے ہاسے کھیڈے خوشیاں مزے تے چستاں ھو
یار نہ آیا پیون شالا جلد مُڑن دیاں دستاں ھو
بن دیدار نصیرؔ نہ مُکن دل تتے دیاں تستاں ھو

نعتِ رسولِ مقبول ﷺ

مدینے دے نظارے بھال دا اے — مرا دل وی مرے ہی نال دا اے
میں پلّا پھڑ لیا اے اُس سخی دا — جیہڑا درتوں نہ خالی ٹال دے اے
جے نہیں زندہ ولی قبراں دے اندر — زمانہ ایویں دیوے بال دا اے
کھلو جاناں واں طوفان دے اگّے — میتوں تکیہ مرے لج پال دا اے
اوہ حاضر وی اَتے ناظر وی ساڈا — نبیؐ جانڑوں اساڈے حال دا اے
مکا ویندی اے گستاخی نبیؐ دی — اے زنگ اندر ہی اندر گال دا اے
جو الکاسب حبیبُ اللہ ہے پڑھ دا — اوہ آپے سیکدا تے بال دا اے

نصیر اوہ چِت نہیں شاہاں تے دھردا
جیہڑا سائل نبیؐ دی آل دا اے

ہدیہ گزار: سیّد نصیر الدّین نصیرؔ
گولڑہ شریف

بھریا نی ویہڑا میرا سجناں نال، اَج بھریا نی

بھریا نی ویہڑا میرا سجناں نال ، اَج بھریا نی
ماہی مرا میرے ویہڑے وڑیا ، اوہ دیکھو چن چھڑھیا نی
پائے پیر سجن گھر میرے ، تک کے من ٹھریا نی
دیکھ لواں تینوں ہٹرتے آجا ، دم اکھیاں وچ اڑیا نی
مُڑ مُڑ کہند کھُوہ دا بوکا ، جو ڈُبیا اوہ تریا نی
دیکھ ذرا توں مکھ ماہی دا ، رُوپ جنابوں چڑھیا نی
چنگے چنگے اُوتھے پہنچ ناہیں سکّے ، جتھے میرا مقدر لڑیا نی
وانگ حسینؓ دے زندہ ہو جا ، جو ڈریا اوہ مریا نی
عبدالقادرؒ پیر دے صدقے ، ڈبدی دا ہتھ پھڑیا نی
لوہا لکڑی نال جے لگیا ، تریا دے سنگ تریا نی
بن دے گھر آیا ساجن ، ایہہ چن کدھروں چڑھیا نی
یار مینوں اَج گل نال لایا ، دشمن دا دل سڑیا نی
مکدی گل نصیر مکاواں ، او جتیا میں ہریا نی
ویہڑا میرا سجناں نال اَج بھریا نی

کلام : پیر سید نصیر الدین نصیرؒ گولڑہ شریف